

Tretia nedel'a veľkonočná C

Jn 21, 1 - 14

4. mája 2025

Milé sestry a bratia v Kristovi

Aj my niekedy v živote zakusujeme situácie, v ktorých nám chýba nádej. Kedy akoby všetko, čo nás dovtedy držalo, sa zdá byť nenávratne preč. Pýtame sa sami seba, čo robiť ďalej.

Dnešné evanjelium sme počuli už veľakrát. Vníname ho ako stretnutie učeníkov so zmŕtvychvstalým Pánom. Teda akýsi happy end - šťastný koniec. Ale v realite bola situácia určite dramatickejšia. Učeníkom sa zdalo, že sú na konci svojich možností. To, čo zažili ako novú nádej, nový začiatok života sa zrazu skončilo. Bezradní stáli na mieste, pýtali sa čo robiť, ako sa zariadiť. Spytovali sa, či niečo z toho, čo sa práve končilo, sa ešte nedá vrátiť. Celkom podvedome sa rozhodli vrátiť o kúsok dozadu k svojmu pôvodnému rybárskemu remeslu, k pôvodnej realite. Peter ako vodca povedal - idem loviť ryby. A ostatní sa spontánne pridali k nemu. Tak to býva niekedy aj s nami. S pomocou toho starého chceme ešte zachrániť aspoň niečo z toho, čo odchádza.

Ukázalo sa, že spravili dobre - ich pohyb, aj keď v prvom momente vyzeral ako návrat dozadu - ich naozaj posunul ďalej. Na jednej strane si ešte raz uvedomili svoje obmedzené schopnosti - oni, skúsení rybári, sa celú noc namáhali a napriek tomu nič nechytli.

Už sa začalo rozvidnievať, keď na brehu zbadali známo - neznámu postavu. Ježiša - ktorého v prvom momente ešte nespoznali. On sám vstúpil s nimi do kontaktu. Obyčajnou otázkou: máte niečo na jedenie? Ten, ktorý zázračne nasýtil veľké zástupy sa pýta sklamaných neúspešných rybárov, či majú niečo na jedenie. A okrem toho, sám už mal na pahrebe prichystanú rybu a chlieb. Akoby len chcel otázkou učeníkov vrátiť do reality, vytrhnúť z pocitu sklamaní a preniesť zase do života. Ježišova otázka chcela pripomenúť, že napriek všetkému nemajú zabudnúť žiť, a to poporiadku: nemajú zabudnúť ani na jedlo, ani na svoje telo, na svoje životy, s ktorými aj on mal ešte ďalšie plány.

Potom už Ježiš určoval ďalší chod stretnutia. Spustite nanovo siete - napravo od lode. Skleslí učeníci neodporovali, poslúchli jeho radu a naozaj - výsledok bol plná sieť rýb. Dokonca sa pri tomto zázračnom množstve ani sieť nepretrhla.

Ježiš (hoci ho sprvu nespoznali) ich presvedčil, že nesmú zostať pri neúspechu, pri pocite sklamaní. Nesmú sa poddať beznádeji, znechutení vystúpiť z lodí a pasívne čakať čo im ešte osud nadelí. (Tak ako by sme to možno aj my na ich mieste spravili). Ježiš ich presvedčil, že musia pokročiť v živote ďalej. Nesmú zostať stáť na mieste.

Tak to býva aj v našom živote. Aj s nami sa Ježiš stretáva v našom konkrétnom živote, takpovediac v tele. Vstupuje do nášho života - obrazne povedané - ako jeho pokrm. Chce sýtiť hlbšie vrstvy nášho života. To sa ale nedeje na nejakej vypreparovanej duchovnej úrovni, ale v celku nášho života. V celku našich radostí, ale aj sklamaní. Duchovný život neznamená utiahnuť sa na nejaké osamelé miesto - aj keď aj to býva občas na pár dní dobré. Ale duchovný život, jeho ťažisko sa deje cez náš bežný osobný život.

Ako? Pomerne jednoducho. Nesmieme hľadať nič výnimočné, musíme sa naučiť vychádzať z obyčajných situácií. Musíme sa učiť vnímať ich vždy novými očami. Posúvať sa v živote. Niekedy

práve to, čo sa nám spočiatku zdalo byť dobré, ukáže svoje tienisté stránky. Naopak, to čo sme na začiatku vnímali ako obmedzujúce, môže sa stať prínosom. V živote sa musíme učiť postupne naozaj spoznávať. Nachádzať pravdu nielen cez zrak, sluch, ale cez svoje uvažovanie, cez to, ako sa učíme postupovať ďalej.

Častou chybou dnešného človeka je povedať videl som, počul som, teda už viem. Už nepotrebujem ďalej rozmýšľať, už si nepotrebujem uvedomiť ďalšie súvislosti. Takto ale nemôžeme v živote dozrieť, nemôže sa stať sami sebou. Zostávame večne uväznení v prvoplánových vonkajškových pravdách.

Ak chce človek naozaj dospieť, dozrieť, musí sa naučiť hľadiť nielen svojimi vonkajšími očami, ale aj svojim rozumom, musí sa naučiť stať sa sám sebou. Keď sa naučíme veci vidieť komplexne. Ako keď Ježiš naučil učeníkov v obyčajnom rybolove uvidieť niečo väčšie, dôležitejšie. Ježiš aj nás chce naučiť vidieť v živote jeho krásu, plnosť.

Ako hovoril Exupéry, ktorého malý princ pripomínal, že správne vidíme nie vonkajšími očami, ale srdcom. Vidieť srdcom znamená vidieť aj v jedinom strome svojej maličkajšej planéty, v jedinej ruži všetko, celý vesmír. Vidieť srdcom znamená vedieť sa posúvať. Od jednotlivého ďalej.

Aj my svojim otvoreným srdcom môžeme podobne nájsť Boha cez náš obyčajný život. Tak ako sa z apoštolov - rybárov stali rybári, pastieri ľudí. Možno to nie je naša úloha, ale každodenný život by nás mal posunúť, aby sme žili vďačne, s láskou, aby sme ho premieňali na niečo pekné. V takej atmosfére sa potom aj život okolo nás stane krajším.